

Arrest

nr. 103 856 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en samen met X optredend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X, X en X alsook X, die allen verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen zijn van Iraakse nationaliteit en zijn samen met K.A.H. in 2007 gevlucht vanuit Irak naar Syrië.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij en haar echtgenoot K.A.H. op 5 oktober 2009 uit de echt gescheiden zijn

K.A.H. is vanuit Syrië alleen naar België gevlucht, alwaar hij een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 8 juli 2011 werd aan K.A.H. de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Inmiddels hebben de verzoekende partijen een verblijfsvergunning verkregen in Syrië.

Uit stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij en K.A.H. op 17 mei 2012 opnieuw in het huwelijk getreden zijn.

Op 20 juni 2012 dienden verzoekende partijen een aanvraag in bij de Belgische ambassade in Beiroet (Libanon) tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging ten einde hun echtgenoot/vader, K.A.H. , in België te vervoegen.

Op 24 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vijf beslissingen tot weigering tot afgifte van een visum gezinshereniging. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, die alle op identieke wijze gemotiveerd zijn als volgt:

“(…) Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer H.K.A.sinds 08/09/2011 een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 4 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleer., het feit dat de heer H.K.A. ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, doet hieraan geen afbreuk.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd.

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in

- betreffende haar specifieke situatie - (immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden eigen aan de betrokkene zelf) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld. (...).”

Motivatie

(...)

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel

14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht (...).”

Op 9 november 2012 werd een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bovenvermelde beslissingen. Bij arrest nr. 91.389 van 12 november 2012 heeft de Raad deze vordering verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

2.1. Verzoekende partijen werpen in een tweede middel onder meer de schending op van artikel 10, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet.

In hun synthesesmemorie betogen verzoekers dienaangaande als volgt:

“(…)

3.2.1.

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 45° en 70 bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling OF de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt ”

Uit de interpretatie van dit wetsartikel kan afgeleid worden dat subsidiair beschermden, met een tijdelijk verblijfsrecht, zich wel degelijk op artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen. Dit betekent dus m.a.w. dat zij, net zoals erkende vluchtelingen, vrijgesteld zijn van de voorwaarden behoorlijke huisvesting, ziekteverzekering en toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen als zij de aanvraag gezinshereniging binnen het jaar na de toekenning van het statuut indienen en als de familiebanden reeds bestonden voor de subsidiair beschermde in België aankwam.

Bij arrest dd 11 juni 2012 van de Raad voor Vreemdelingen werd in dezelfde zin geoordeeld. “Même si le champ d’application personnel de l’article 10 de la loi du 15 décembre 1980 vise les membres de famille d’un étranger admis ou autorisé à séjourner dans le Royaume pour une durée illimitée ou autorisé à s’y établir, l’exception prévue dans son § 2, alinéa 5, paraît nécessairement applicable aux membres de famille de l’étranger bénéficiaire de la protection subsidiaire qui n’est admis au séjour que pour une durée limitée, dès lors qu’elle vise spécifiquement cette catégorie de personnes, qu’il ressort de l’article 49/2 de la loi du 15 décembre 1980 que seule la délivrance d’un titre de séjour limité valable un an, prorogeable et renouvelable est prévue dans le chef du bénéficiaire de la protection subsidiaire et enfin qu’une des conditions d’application de cette exception est « que la demande de séjour sur la base de cet article ait été introduite dans l’année suivant la décision reconnaissant la qualité de réfugié ou octroyant la protection subsidiaire à l’étranger rejoint » (...). Il convie de relever, à cet égard, que le Conseil d’Etat, dans son avis n° 49/356/4 du 4 avril 2011 sur la proposition de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980, en ce qui concerne les conditions dont est assorti le regroupement familial des ressortissants de pays non membres de l’OE, a pu déduire de la proposition de loi qui lui était soumise « (...) qu’en ce qui concerne les conditions du regroupement familial, les bénéficiaires de protection subsidiaire sont traités de manière identique aux réfugiés reconnus (...) » (DOC 53 0443/015-2010/2011, p. 13). ”

(stuk 8, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 82 847, dd 11 juni 2012 indezaak98 928/111).

Ook in onderstaande arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dezelfde zin geoordeeld

RVV 20 januari 2012, nr. 73.660;

RVV 28 februari 2012, nr. 76.023;

RVV 16 maart 2012, nr. 77.449;

RVV 28 maart 2012, nr. 78.178.

Niet alleen de Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar ook de Nederlandstalige kamers vellen arresten in de dezelfde zin. De verzoekende partijen verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 7 september 2012, nr. 87 147. In casu werd aan de echtgenoot van verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 8 juni 2011. De familiale band bestond voordat de echtgenoot van de verzoekende partij in België is aangekomen. De aanvraag visum gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd derhalve voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, § 2, vijfde lid die voorziet in een vrijstelling van bewijs van afdoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Op het eerste gezicht kan een schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet worden aangenomen. Het middel is bijgevolg ernstig. ”

(stuk 32, Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 87 147, dd. 7 september 2012 in de

zaak 106 371/IV).

In casu werd aan de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en de vader van de tweede verzoekende partij, de heer K.A.H., bij beslissing dd. 8 juli 2011 (kennisgeving 8 juli 2011) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (stuk 14). De verzoekende partijen hebben op 20 juni 2012 een aanvraag tot het bekomen van een visum in het kader van de procedure gezinshereniging ingediend bij de Ambassade te Beirut (Libanon). Dit is dus binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bloed - en aanverwantschapsband waren al voor de komst van de heer K.A.H. naar België, aanwezig. Overeenkomstig artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet moet dus niet bewezen worden dat de heer K.A.H. over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt

Bijgevolg kan de verwerende partij de aanvraag tot het bekomen van een visum in het kader van de procedure gezinshereniging, overeenkomstig artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet weigeren onder de motivering als zou de heer K.A.H. over te weinig inkomsten beschikken. De bestreden beslissingen zijn in strijd met artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en dienen dan ook op die grond geweigerd

In haar memorie van antwoord dd. 11 december 2012 stelt de verwerende partij dat aangezien de rechtgevende vreemdeling slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, niet artikel 10, maar artikel 10bis, met de daarbij horende voorwaarden, van toepassing is. Aan de heer K.A.H. en zijn familieleden een recht op gezinshereniging toekennen zou, volgens verwerende partij, een onredelijke belasting voor het bijstandstelsel voor het Rijk impliceren. Het is inderdaad zo dat de echtgenoot en de minderjarige kinderen van een in België wonende derdelander met een beperkt verblijfsrecht de procedure van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet dienen te volgen. Maar verweerster lijkt te negeren, dat betreffende de inkomsten van de te vervoegen persoon, artikel 10, § 2, vijfde lid uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat de voorwaarde van voldoende, stabiele en toereikende inkomsten niet van toepassing is op een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed - of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt. Ook de vele geciteerde rechtspraak bevestigt dat artikel 10, § 2, vijfde lid eveneens van toepassing is op de personen | aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Zoals reeds hierboven werd aangehaald is het duidelijk dat aan alle voorwaarden, voldaan is, en dat de aanvraag tot het bekomen van de aanvragen tot gezinshereniging door de verzoekende partijen werden ingediend binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg moet de heer K.A.H. geen voldoende, stabiele en toereikende inkomsten bewijzen en zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet (...)."

2.2. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...).

§2(...).

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.3. In artikel 10 van de Vreemdelingenwet worden onder meer categorieën van vreemdelingen opgesomd die in aanmerking komen voor gezinshereniging met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Zo komen in aanmerking, de echtgenote en de kinderen van de vreemdeling die in België verblijft. Tevens worden voorwaarden voorzien die vervuld dienen te worden opdat deze gezinshereniging kan plaatsgrijpen. Er worden onder meer voorwaarden bepaald inzake huisvesting en bestaansmiddelen waaraan de vreemdeling die vervoegd wordt, moet voldoen. In artikel 10, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt meer specifiek gesteld dat de echtgenote en kinderen “het bewijs (moeten) aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen”. In artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet worden deze bestaansmiddelen als volgt beschreven:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.4. Kernpunt van de betwisting vormt het gestelde in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt: *“Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”*

Verzoekers betogen dat zij aan deze voorwaarde voldoen en dat verwerende partij derhalve niet de toekenning van het visum gezinshereniging kon weigeren door te verwijzen naar de toepassing van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt in haar nota dat aangezien K.A.H. slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, *“niet artikel 10 van de Vreemdelingenwet van toepassing (is) doch wel artikel 10 bis, met daarbij horende voorwaarden”*. Artikel 10bis van de Vreemdelingenwet betreft gezinshereniging met vreemdelingen die gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk voor beperkte duur. Zij voorziet eveneens dat de echtgenote en de kinderen een aanvraag gezinshereniging kunnen indienen. Artikel 10 bis, §2 van de Vreemdelingenwet maakt echter geen uitzondering voor familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in België voor wat betreft de aan te tonen voorwaarde dat de vreemdeling die in België vervoegd wordt, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Het verwijst zonder meer naar de toepassing van artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet. Artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*
- *dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.*

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van eerste verzoekende partij, de heer K.A.H., de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg op 8 juli 2011. De familiale band bestond voordat de echtgenoot van verzoekende partij in België is aangekomen. Het visum gezinshereniging werd aangevraagd binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Er werd derhalve voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet dat voorziet in een vrijstelling van bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Er werd echter niet voldaan aan de voorwaarde gesteld in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die vervoegd wordt, sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Uit onderstaande blijkt echter dat de in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde, *“de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* slechts van

toepassing kan zijn op vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten en toegelaten zijn tot een verblijf voor bepaalde duur in het Rijk.

2.7. Overeenkomstig artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet wordt aan de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend *“in de loop van het jaar na de beslissing tot (...) de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag kan dus slechts geschieden op een ogenblik waarop de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus nog over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt. De voorwaarde gesteld in artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet dat echtgenoten en kinderen viseert van vreemdelingen die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd zijn om er zich te vestigen is onverenigbaar met de voorwaarde gesteld in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend *“in de loop van het jaar na de beslissing tot (...) de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt”*, wat niets anders kan inhouden dan dat de vreemdeling die vervoegd wordt, een verblijf van beperkte duur heeft. Indien het standpunt van de verwerende partij gevolgd wordt, namelijk de in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene vrijstelling niet van toepassing verklaren omdat het om gezinshereniging gaat van een vreemdeling die slechts beschikt over een tijdelijk verblijf, heeft dit als gevolg dat elke zin ontnomen wordt aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Het kan niet de bedoeling zijn van de wetgever om een wetsbepaling te voorzien die geen uitvoering kan krijgen.

2.8. Uit de memorie van toelichting (*Parl.St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5) bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (*Parl.St.* 2010-2011, Doc 53, 0443/001, p.5). Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en genietters van de subsidiaire beschermingsstatus, hoewel de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de Richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl.St.* 2010-2011, Doc 53 0443/015, p. 10-11 en p. 13). waarin gesteld wordt: *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.” en “Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, (...).”*

2.9. De wetgever is niet eenduidig geweest door een bepaling die enkel betrekking kan hebben op vreemdelingen die genieten van de subsidiaire beschermingsstatus maar nog niet toegelaten zijn tot een verblijf voor onbeperkte duur in het Rijk, in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op gezinshereniging van familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Echter de wetgever heeft uitdrukkelijk gewild dat vreemdelingen die de subsidiaire bescherming genieten en beschikken over een verblijfsvergunning voor beperkte duur, zich binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen laten vervoegen door hun echtgenote en kinderen en daarbij vrijgesteld zijn van de voorwaarde te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende inkomsten. Dat verzoekende partijen de echtgenote en de kinderen betreffen van K.A.H. wordt niet betwist. Verder kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.5. Door in casu geen rekening te houden met het gestelde in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, wat inhoudt dat niet bewezen moet worden dat de heer K.A.H. over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt, schenden de bestreden beslissingen voormelde wetsbepaling (cf. in dezelfde zin CCE 20 januari 2012, nr. 73 660; CCE 28 februari 2012, nr. 76 023; CCE 26 maart 2012, nr. 77 749; CCE 28 maart 2012, nr.

78 178; CCE 11 juni 2012, nr. 82 847; CCE 26 juni 2012, nr. 83 675; CCE 29 juni 2012, nr. 84 095; CCE 29 juni 2012, nr. 84 098; RvV 7 september 2012, nr. 87 147; RvV 4 december 2012, nr. 92 931).

2.10. Waar verwerende partij in haar nota lijkt te alluderen op het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus van de heer K.A.H. zou dienen te worden ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te Raad op te merken dat dit verweer niet dienstig is, aangezien deze status tot op heden niet ingetrokken is. In dit verband kan verwerende partij zich evenmin dienstig beroepen op overmacht omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wegens een personeelstekort niet zou voldoen aan zijn "rechtsplicht" zoals neergelegd in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. De opmerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij "*pour les besoins de la cause hertrouwd is*" doet niet ter zake aangezien blijkens de bestreden beslissing de geldigheid van het huwelijk niet betwist wordt. Waar vervolgens wordt opgemerkt "*In het licht van Richtlijn 2003/86/EG moet geen recht op gezinshereniging gegeven worden aan iemand met subsidiaire bescherming met [beperkt verblijfsrecht]*" dient erop gewezen te worden dat de wil van de wetgever in een andere richting gaat, gelet op het gestelde in artikel 10,§2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en artikel 10 bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Er kan steeds voor geopteerd worden om minder strengere bepalingen te voorzien bij de omzetting van een richtlijn. In casu kan in artikel 3.5. van de door verwerende partij aangehaalde richtlijn specifiek gelezen worden, "*Deze richtlijn laat de mogelijkheid van lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven onverlet.*" Verder kan er geen sprake zijn van misbruik van procedures indien verzoekers zich beroepen op een bestaande wetsbepaling. Verwerende partij is verder van oordeel dat het toekennen van gezinshereniging een onredelijke belasting voor het bijstandstelsel van het Rijk impliceert, doch dit kan de toepassing van een wetsbepaling die voorziet in de vrijstelling van de voorwaarde te beschikken over toereikende, regelmatige en stabiele inkomsten, niet in de weg staan.

Het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA